

všem vůli boží se poddával a svou chudobu i tu potupu jemu obětoval. Brzy ráno hned svatý Josef vstal a poznovu k svým přátelům a příbuzným šel, povídal jim, jak se jemu té noci dalo, přitom poníženež jich prosil, aby se nad ním a nad jeho manželkou slitovali (která ani hodinu více jistá před porodem nebyla) a je do domu přijali, neb bylo se obávat, kdyby v tom studeném místě slehnouti měla, aby snad i s dítětem se nerozdemohla. Ale ubohý Josef prosil, jak mohl, však předce žádný nad ním se smilovati nechtěl, což ovšem velmi podivné jest, takže kdyby svaté evanjelium samo o tom nevypravovalo, sotva by kdo mohl tomu věřiti. Museli zajisté ti Betlémské kamenné srdce míti, že nad tak krásnou Panenkou, která jako nějaký pozemský anjel se zdála býti, smilovati se nechtěli, a tak v neřádném místě ji bydleti nechali. Jak pak velice ji srdce nad tím bolelo, to žádný dostatečně vypraviti nemůže. Ne pro sebe samou tak ji srdce bolelo, neboť je z veliké ponížnosti takového obydlí hodnou se soudila býti, ale nejvíce proto, že jejímu nejmilejšímu a nejsvětějšímu dítěti taková potupa se děje, protože s pláčem před Bohem sobě stěžovala a žádným způsobem se potěšiti nedala.

Když tehdy ubohý Josef celé město zchodil a nikdež hospody dostati nemohl, všecken zarmoucený zase se navrátil a nejsvětější Panně povídal, že jich žádný do domu nechce přijíti. Maria pak jej těšila, řka: Můj milý Josefe, buď dobré myslí a za to měj, že Spasitel světa na tomto místě chce narozen býti, protože připravme to místo, jak nejlepeji můžeme, abysme to svatě dítě hodně mohli na svět přijít. Na to odpověděl svatý Josef: Má rozmilá Maria, zdaliž to nebude ta největší hanba, jestliže ten nejosvícenější Syn toho nejosvícenějšího Pána musí se v tom tak opovrhlym místě na svět naroditi? Však je-li v tom vůle boží, musí s námi zavděk přijít; co se mě dotýče, já všecku mou nemožnost jemu k službě rád chci vynaložiti.

Tu potom vypůjčil sobě košťistě a všechny pavučiny i smetl z té jeskyně vymetl a potom, jak nejlepe mohl, to místo vyčistil. Nakoupil slámy k ležení, dříví také vyhledal, z kterého lavičku k sezení udělal. Potom vypůjčil několik misek, z kterých by jísti mohli, a vším způsobem se staral, aby všechny potřebné věci mohl objednat a spraviti. Slovem, staral se, jak mohl, aby svou nejmilejší chotí a její nejsvětější dítě, jak nejlepe mohl, zaopatřil. A tak ti svatí lidé strpení museli míti a s tou špatnou hospodou zavděk přijíti, což také pro Boha rádi učinili a s svou hospodou velmi dobře spokojeni byli. Ó Betléme, jak tvému Vykupiteli nevděčným se ukazuješ! On přišel, aby se s tebou o nebe sdělil, a ty mu ani chliva dopřít nechceš? On přichází, aby tě dary nebeskými obohatil, a ty zanecháváš jej tu největší nouzí trpěti? A to jest nejprvnější vítání, kterým Mesiáše tvého ctíš, a tomu podobných jemu mnoho více učiníš? Ó můj laskavý Ježíši, poněvadž žádný tebe přijít nechce, ej, já tebe do příbytku mého přijímám. Ejhle, srdce mé, to tobě za věčný byt odevzdávám, ty jej sobě připrav a ozdob vedle tvé svaté vůle. Amen.

(a) Quaresmius, tomus 2, liber 6, cap. 1, (b) ibidem, (c) Busti in Mariali, pars 7, sermo 2.